

«ΕΖΗΤΕΙ ΙΔΕΙΝ ΤΟΝ ΙΗΣΟΥΝ...»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Κάθομαι, διαβάζω και οδοιπορώ μέσα στους λόγους της χάριτος. Κάθε λέξη είναι παράθυρο. Εάν την ανοίξεις, το φως ορμητικά θα εισβάλει. Κάθε γραμμή είναι δρόμος. Εάν τον ακολουθήσεις θα συναντήσεις τη ζωή σου, την ψυχή σου, την ύπαρξή σου ολόκληρη. Συναντάς τον τελώνη με σύζυγο του τη συναίσθηση, το Φαρισαίο με την έπαρση, τον νεαρό με τον πλούτο, το νομικό με την ειρωνεία, την πόρνη με την αμαρτία, το ληστή με την ομολογία, το Ζακχαίο με τον πόθο. Όλοι αυτοί και άλλοι πολλοί, δεν είναι άγνωστοι που άφησαν τη σφραγίδα της παρουσίας τους μέσα στο χρόνο. Είναι γνωστοί. Είναι οι κινήσεις, οι στάσεις της ψυχής μου. Είναι οι γάμοι της, οι αναπνοές της. Άλλες είναι αναπνοές ζωής και άλλες εκπνοές θανάτου.

Παρατηρώ τους χώρους της γνωριμίας και της ένωσης. Ο τελώνης παντρεύεται στην προσευχή, ο ληστής στο σταυρό του πόνου, η πόρνη στα δάκρυα που γίνονται μύρα και ο Ζακχαίος στη «συκομορέα». Στέκομαι σε αυτό το χώρο, κάτω από αυτό το δέντρο και από την κερκόπορτα του νου αφήνω τους λογισμούς, να με κυριεύσουν. Πώς συμβαίνει αλήθεια, πάντα ένα δέντρο να γίνεται τόπος

συνάντησης με το καλό ή με το κακό; Ίσως είναι ένα πεδίο μάχης ανοιχτό από τότε που τη γεύση του καρπού τη διαδέχτηκε η θέα του θανάτου. Εκείνος που κατέκτησε το ύψος της συκομουριάς, έγινε θεατής της Ζωής. Το δέντρο αυτό είναι καρπός διασταύρωσης δυο διαφορετικών ειδών: συκιάς και μουριάς.

Είδα σε άλλη «γειτονιά» της Γραφής, μια συκιά μόνη της να μένει άκαρπη και να ξεραίνεται. Τα δυο είδη που μας δίνουν ύψος και θέα είναι η Χάρις του Θεού και η προσπάθεια του ανθρώπου. Εάν κάτι από τα δυο λείπει, τα ξερά, χωρίς χυμούς, κλαδιά δεν μπορούν να σηκώσουν το βάρος. Όταν η προσπάθεια έλκει τη χάρη και η χάρη δίνεται στην προσπάθεια τότε η διασταύρωση αυτή γίνεται το κατάλληλο ύψος και μπορεί να σηκώσει το μεγαλύτερο βάρος. Ήταν βαρύς ο Ζακχαίος. Φορτωμένος από τον πλούτο, το αξίωμα, την αδικία, τη συκοφαντία, την εκμετάλλευση. Το διασταυρωμένο δέντρο τον σήκωσε, του έδωσε ύψος παρόλο το φορτίο του. Έφτασε στο σημείο που του πρόσφερε την εκπλήρωση του πόθου του: «ιδείν τον Ιησούν». Δεν έχει κάτι να πει. Δεν θέλησε κάτι να ζητήσει. Του έφτανε αυτό που έβλεπε. Η θέα του Θεού χύθηκε και γέμισε την ψυχή του, τη ζωή του, παρασύροντας όλα αυτά τα στολίδια που έκρυβαν το κενό του.

Εκεί στη συκομορέα, έγινε η συνάντηση. Στο Ζακχαίο αρκούσε η εικόνα της σωτηρίας του. Ο Κύριος του δίνει ακόμα μια φράση-χρώμα που ολοκληρώνει την εικόνα αυτή. «Ζακχαίε, σπεύσας κατάβηθι». Γρήγορα κατέβα. Αυτό το ανεβοκατέβασμα είναι το υλικό που συνθέτει την εικόνα με την ακριβή θέα. Ανεβαίνει κατεβαίνοντας!

Για να φτάσεις στο ύψος σκαρφαλώνεις στην προσπάθειά σου, στηρίζεσαι στην αγάπη του Θεού και κάνεις το εγώ σου χώμα. Τότε διαρκώς γεύεσαι τη θέα της σωτηρίας σου.

Από το περιοδικό του κέντρου Νεότητος Θηβών «Ευροκλύδων»

Πηγή: isagiastriados.com